

Liane Moriarty

Wat Alice vergat

A.W. Bruna Uitgevers

1

Ze dreef met haar armen wijd, het water zachtjes over haar lichaam klotsend, en ademde de zomerse geur van zout en kokos in. In haar mond hing een prettige nasmaak van een goed vullend ontbijt; gebakken spek en koffie en misschien iets van een croissantje. Ze tilde haar kin op en de ochtendzon scheen zo fel op het water dat ze haar ogen moest dichtknijpen om haar voeten door de glinstering heen te kunnen zien. De nagels van haar tenen hadden allemaal een andere kleur. Rood. Goud. Paars. Grappig. De nagellak was niet bepaald netjes aangebracht. Bobbelig en overal vegen. Er dreef iemand naast haar in het water. Iemand die ze heel leuk vond, iemand om wie ze moest lachen, met precies zulke nagels. Die ander wiebelde gezellig met haar veelkleurige tenen naar haar en ze was vervuld van slaperige gelukzaligheid. Ergens in de verte riep een mannenstem: 'Marco?' en een heel kinderkoor riep terug: 'Polo!' De man riep nog een keer: 'Marco, Marco, Marco?' en het koor antwoordde: 'Polo, Polo, Polo!' Een kind begon te lachen; een lang, gorgelend giecheltje, als een stroom zeepbelletjes. Toen klonk een stem zachtjes maar dringend in haar oor: 'Alice?' en ze boog haar hoofd achterover en liet het koele water stil over haar gezicht glijden.

Piepkleine spikkeltjes licht dansten voor haar ogen.

Was het een droom of een herinnering?

'Ik weet het niet!' zei een angstige stem. 'Ik heb het niet zien gebeuren.' Joh, doe even rustig.

De droom of de herinnering of wat het ook was loste op en verdween als een spiegelbeeld op het water en daarvoor in

de plaats dreven nu flarden van gedachten door haar hoofd, alsof ze wakker werd uit een diepe slaap op een late zondagmorgen.

Wordt roomkaas eigenlijk tot de zachte kazen gerekend?

Het is geen harde kaas.

Het is helemaal niet...

... hard.

Dus, als je het logisch bekijkt...

... iets.

Iets logisch.

Lavendel, heerlijk.

Logisch heerlijk.

Niet vergeten die lavendelstruik te snoeien!

Ik ruik lavendel.

Nee, dat kan niet.

Ja, dat kan wel.

Op dat moment voelde ze voor het eerst de pijn in haar hoofd. De pijn zat aan één kant, heel fel, alsof iemand haar een flinke mep met een hamer had verkocht.

Haar gedachten werden scherper. Waar kwam die pijn in haar hoofd vandaan? Niemand had haar gewaarschuwd voor hoofdpijn. Er was een hele waslijst met vreemde symptomen waar ze zich op had voorbereid: brandend maagzuur, de smaak van aluminiumfolie in je mond, duizeligheid, extreme vermoeidheid – maar niks over een hamerend gevoel aan de zijkant van je hoofd. Dat hadden ze toch echt moeten vermelden, want het deed werkelijk ongelofelijk veel pijn. Ja, en als ze al geen doodgewone hóófdpijn aankon, nou, dan...

De geur van lavendel leek in golven te worden aangevoerd, als op een zacht briesje.

Ze liet zich weer meedrijven.

Het beste was om nu weer wat te slapen, en terug te gaan naar die heerlijke droom met het water en de bontgekleurde teennagels.

Wacht even, of had iemand wel iets over hoofdpijn gezegd en

was zij dat gewoon vergeten? Ja, inderdaad! Hoofdpijn! Heel zware. Geweldig.

Er was zoveel om te onthouden. Geen zachte kazen of ge-rookte zalm of sushi vanwege het risico op die enge ziekte waar ze nog nooit van had gehoord. Listeria-infectie. Iets met een of andere bacterie. Slecht voor de baby. Daarom mag je ook geen klikjes. Een hap van een overgeschoten drumstick en de baby kan al doodgaan. De meedogenloze verantwoordelijkheden van het ouderschap.

Ze zou nu maar even wat gaan slapen. Dat was het beste.

Listeria-infectie.

Listeria, wisteria.

Wisteria, blauwewegen. Er staat er eentje bij de schutting langs de zijkant van het huis. Wat zal dat er straks mooi uitzien, met die bloemtrossen.

Listeria, wisteria.

Wat een rare woorden.

Ze glimlachte, maar haar hoofd deed echt ontzettend pijn. Ze probeerde zich te vermannen.

‘Alice? Hoor je me?’

De lavendelgeur zwol weer aan. Mierzoet leek het nu.

Roomkaas is een smeerkaas. Niet te zacht, niet te hard, precies goed. Net zoals het bedje van het kleinste beertje.

‘Haar oogleden knippen. Alsof ze droomt.’

Het had geen zin. Ze kon niet meer slapen, al was ze nog zo uitgeput; ze had het gevoel of ze eeuwig kon slapen. Liepen alle zwangere vrouwen rond met zo’n pijnlijk hoofd? Was dat soms om ze te harden voor de pijn tijdens de bevalling? Als ze straks wakker was, zou ze dat toch eens opzoeken in een van de babyboeken.

Ze vergat altijd hoe ontwrichtend pijn kon zijn. Wreed. Echt gemeen. Je wilde gewoon dat het stopte, nu meteen. Nee, een ruggenprik was zo gek nog niet. Dus mag ik nu dan graag een ruggenprik voor de pijn in mijn hoofd? Dank u.

‘Alice, probeer je ogen eens open te doen.’

Was roomkaas überhaupt wel kaas? Je legde toch nooit een klodder roomkaas op een kaasplankje. Misschien betekende kaas in de context van roomkaas wel helemaal geen kaas. Ze zou het toch maar niet aan de dokter vragen, voor het geval dat het weer zo'n domme 'o, Alice'-blunder was.

Ze kon maar niet lekker liggen. De matras voelde aan als koud beton. Als ze zich nu om zou draaien, dan kon ze zachtjes met haar voet tegen Nick aan duwen, net zo lang tot hij haar naar zich toe trok in een warme berenknuffel. Haar menselijke warmwaterkruik.

Waar was Nick eigenlijk? Was hij al uit bed? Misschien was hij wel een kopje thee voor haar aan het zetten.

'Probeer je niet te bewegen, Alice. Blijf maar gewoon heel stil liggen, en doe je ogen open, lieverd.'

Elisabeth zou het wel weten, van de roomkaas. Die zou op haar vertrouwde grotzussenmanier snuiven en het dan haarfijn uitleggen. Mama had natuurlijk geen idee. Die zou wel weer iets zeggen als: 'O, jeetje, nee! Ik weet zeker dat ik roomkaas heb gegeten toen ik zwanger was van jullie. Dat soort dingen wisten ze in die tijd nog niet.' Dan zou ze eindeloos blijven doorkletsen, omdat ze bang was dat Alice per ongeluk een regel had geschonden. Mama geloofde heilig in regels. Alice zelf trouwens ook. Frannie zou het niet weten, maar die zou het opzoeken, vol trots, op haar nieuwe computer. Net zoals ze Alice en Elisabeth vroeger ook altijd hielp met het opzoeken van informatie voor school in haar grote encyclopedie.

Haar hoofd deed echt vreselijk zeer.

Waarschijnlijk was dit nog maar een te verwaarlozen fractie van de pijn die ze straks zou voelen tijdens de bevalling.

'Alice? Alice!'

Ze vond roomkaas niet eens lekker.

'Heeft iemand al een ambulance gebeld?'

Daar had je die lavendellucht weer.

Nick had een keer gezegd, net toen ze hun stoelriemen losmaakten (als reactie op haar gehengel naar complimentjes),

met zijn hand al op de deurhendel: ‘Doe niet zo belachelijk, apenkop, je weet toch dat ik knettergek op je ben?’

Ze deed het autoportier open en voelde de zon op haar benen en rook de lavendel die ze bij de deur had geplant.

Knettergek.

Het was een moment van naar lavendel geurende gelukzaligheid, zo na het boodschappen doen.

‘Hij komt eraan. Ik heb drie keer nul gebeld! Dat is voor het eerst in mijn leven. Ik vond het maar gek. Ik wilde eerst 911 bellen, alsof we hier in Amerika zitten; ik had de 9 al ingetoetst. Duidelijk bewijs dat ik te veel televisieseries kijk.’

‘Ik hoop maar niet dat het iets ernstigs is. Ik bedoel, je denkt toch niet dat ze me ergens voor kunnen aanklagen of zo? Zo moeilijk was mijn choreografie nou toch ook weer niet?’

‘Nou, die laatste pirouette is wel een beetje zwaar als je toch al duizelig bent van die achterwaartse draai na de dubbele kick.’

‘Ja, maar dit is een les voor gevorderden! Mensen komen klagen als ik het te gemakkelijk maak. Dus ik geef opties. Mijn lessen zijn gelaagd. Mijn god, het maakt ook niet uit wat je doet, mensen hebben altijd wel wat te zaniken.’

Wat hoorde ze nou toch, een of ander belprogramma op de radio? Ze haatte dat, want de bellers waren altijd van die chagrijnen met nasale stemmetjes. Er was altijd wel iets waar ze zich kwaad over maakten. En dat was iets waar Elisabeth zich altijd kwaad over maakte, zei ze.

Ze hield haar ogen dicht en zei hardop: ‘Nick, heb je de radio aanstaan? Want ik denk dat ik hoofdpijn heb.’ Haar stem klonk nukkelig, niks voor haar, maar ja, ze was zwanger, en haar hoofd deed pijn en ze had het koud en ze voelde zich gewoon niet... goed.

Misschien was het de misselijkheid wel.

Was het eigenlijk wel ochtend?

O, Alice.

‘Alice, hoor je me? Kun je me horen, Alice?’

Rozijntje, hoor je me? Kun je me horen, Rozijntje?

Elke avond voor het slapengaan praatte Nick tegen de baby door een lege wc-rol die hij tegen Alice' buik drukte. Dat idee had hij van de radio. Ze zeiden dat de baby op die manier ook de stem van de vader leerde kennen.

'Hallo-hallo!' riep hij dan. 'Hoor je me, Rozijntje? Dit is je vader!' Ze hadden ergens gelezen dat de baby nu ongeveer zo groot als een rozijn was. Dus noemden ze hem nu zo. Alleen onder elkaar natuurlijk, want verder waren ze heel coole aanstaande ouders. Geen klef gedoe waar anderen bij waren.

Rozijntje zei: Alles kits, hoor, pap, ik verveel me soms een beetje, maar verder is alles in orde. Hij zei kennelijk ook dat hij weleens wat anders zou willen eten dan al die saaie groene troep die zijn moeder at, en hij eiste pizza voor de verandering. Ik ben klaar met dat konijnenvoer! zei hij.

Het leek erop dat Rozijntje een jongen was. Hij had zo'n mannelijke persoonlijkheid, leek het. Die kleine boef. Daar waren ze het allebei wel over eens.

Alice ging dan altijd achteroverliggen en bekeek de bovenkant van Nicks hoofd. Hij had al een paar zilveren haren. Ze wist niet of hij dat zelf wel wist en dus zei ze er maar niks over. Hij was tweeëndertig. Ze kreeg een waas van tranen voor haar ogen door dat zilveren haar. Die belachelijke zwangerschapshormonen ook.

Alice praatte zelf nooit hardop tegen de baby. Ze deed het alleen in gedachten, heel verlegen, als ze in bad zat (niet te heet – zoveel regels). Dan voelde ze zich zo overweldigd door het grote wonder dat ze met haar vlakke hand tegen het water begon te slaan als een kind dat aan zijn verjaardag dacht. Binnenkort werd ze dertig, en ze had een angstaanjagende hypotheek en een man en straks ook een kind, maar toch voelde ze zich helemaal niet anders dan toen ze nog vijftien was.

Behalve dan dat ze op haar vijftiende nooit van die gelukkige momenten had gehad na het boodschappen doen. Toen kende ze Nick nog niet eens. Haar hart moest nog een paar keer gebroken worden voor die ten tonele zou verschijnen en

het met superlijm aan elkaar zou plakken met woorden als 'knettergek'.

'Alice? Gaat het wel? Doe je ogen eens open, alsjeblieft.'

Het was een vrouwenstem. Te hard en te schel om te negeren. Hij sleurde haar weer bij bewustzijn en liet haar niet meer los.

Het was een stem die Alice een vertrouwd gevoel van irritatie gaf, als een te krappe panty.

Deze persoon hoorde niet in haar slaapkamer thuis.

Ze rolde haar hoofd opzij. 'Au!'

Ze deed haar ogen open.

Er was een waas van onherkenbare kleuren en vormen. Ze kon het nachtkastje niet eens zien, om haar bril te pakken. Haar ogen waren vast weer achteruitgegaan.

Ze knipperde, en knipperde nog eens en toen, als een telescoop die scherp werd gesteld, kwam alles duidelijk in beeld. Ze zag een paar knieën. Wat gek.

Bleke knobbelknieën.

Ze tilde haar kin een fractie op.

'Héél goed!'

Het was uitgerekend Jane Turner, van kantoor, die naast haar geknield zat. Haar gezicht was rood aangelopen en er zaten plukken zweterig haar tegen haar voorhoofd geplakt. Haar ogen stonden moe. Ze had een zachte, mollige nek; dat was Alice nog nooit eerder opgevallen. Ze droeg een T-shirt met enorme zweetplekken en haar armen waren mager en wit, met donkere sproeten erop. Alice had nog nooit zoveel van Janes lijf kunnen zien. Het was gewoon gênant. Die arme Jane.

'Listeria-wisteria,' zei Alice voor de grap.

'Je hebt een delirium,' zei Jane. 'Blijf zo liggen, niet gaan zitten.'

'Hmpf,' zei Alice. 'Wil ook niet zitten.' Ze had het gevoel dat ze niet in haar bed lag; het leek wel of ze plat op haar rug op een koele laminaatvloer lag. Was ze dan dronken? Was ze soms helemaal vergeten dat ze zwanger was en had ze zich een delirium gezopen?

Haar gynaecoloog was een hoffelijk type met een vlinderdas en een rond gezicht dat onrustbarend veel weg had van een van de exen van Alice. Hij zei dat hij geen enkel probleem had met: 'Laten we zeggen, een aperitiefje, gevolgd door een glas wijn aan tafel.' Alice dacht toen nog dat een aperitiefje een bepaald merk drank was. ('O, Alice,' zei Elisabeth.) Nick had haar uitgelegd dat een aperitiefje een drankje voor het eten is. Nick kwam uit een gezin waar men aan aperitiefjes deed. Alice kwam uit een gezin waar alleen een stoffige fles Baileys hoopvol achter in de voorraadkast stond te staan, achter de blikken spaghetti. Maar ondanks deze geruststelling van de gynaecoloog had ze sinds de zwangerschapstest nog maar een half glaasje champagne gedronken, en zelfs daar voelde ze zich al schuldig over, ondanks het feit dat iedereen steeds zei dat er echt niks aan de hand was.

'Waar ben ik?' vroeg Alice, doodsbang voor wat het antwoord zou zijn. Was ze in een of andere morsige nachtclub beland? Hoe moest ze dan aan Nick uitleggen dat ze helemaal vergeten was dat ze zwanger was?

'Je bent op de sportschool,' zei Jane. 'Je bent gevallen en knock-out gegaan. Mens, ik kreeg haast een hartverzakking, hoewel ik ook blij was met het excuus, want dan kon ik tenminste even stoppen.'

De sportschool? Alice kwam nooit in de sportschool. Was ze dan dronken een sportschool in gewaggeld?

'Je verloor je evenwicht,' zei een schelle, opgewekte stem. 'Dat was een behoorlijke smak! We schrokken ons allemaal een ongeluk, raar mens! We hebben een ambulance gebeld, dus maak je maar geen zorgen, de professionals komen eraan.'

Naast Jane zat een dun, koffiekleurig meisje met een gebleekte blonde paardenstaart, een kort broekje van glimmend lycra en een kort rood topje waarop met grote letters STEP CRAZY stond te lezen. Alice had meteen een hekel aan haar. Ze vond het niet prettig dat iemand haar zomaar voor raar mens uitmaakte. Beledigend zelfs. Haar zus Elisabeth zei altijd al dat

het een van Alice' voornaamste tekortkomingen was, de neiging om zichzelf te serieus te nemen.

'Ben ik flauwgevallen?' vroeg Alice hoopvol. Zwangere vrouwen vielen weleens flauw. Zelf was ze in haar hele leven nog nooit flauwgevallen, hoewel ze de hele vierde klas driftig had geoefend, in de hoop dat zij een van die mazzelkonten was die in de kerk flauwviel en die dan in de armen van de gymleraar, meneer Gillespie, naar buiten moest worden gedragen.

'Dat komt doordat ik zwanger ben,' zei ze. Zo, wie maakte ze hier wel voor raar mens uit.

Janes mond zakte open. 'Jezus, Alice, dat meen je niet!'

Step Crazy trok een zuinig mondje, alsof ze Alice zojuist op iets heel stouts had betrapt. 'Maar jeeetje, lieverd, ik heb aan het begin van de les nog gevraagd of er iemand zwanger was. Je had niet zo verlegen moeten zijn. Dan had ik toch gewoon wat aangepaste oefeningen gegeven?'

Haar hoofd bonkte. Ze begreep niks van wat iedereen allemaal zei.

'Zwanger,' zei Jane. 'Dat kon er ook nog wel bij. Wat een ramp.'

'Het is helemaal geen ramp.' Alice legde een beschermende hand op haar buik, zodat Rozijntje het niet zou horen. Hun financiële zaken gingen Jane geen bal aan. Mensen hoorden toch dolblij te reageren als je je zwangerschap aankondigde?

'Ik bedoel, wat moet je nu in 's hemelsnaam?' vroeg Jane.

Allemachtig! 'Wat ik moet? Hoe bedoel je, wat ik moet? Ik krijg een kindje.' Ze snoof. 'Je ruikt naar lavendel. Ik wist wel dat ik lavendel rook.' Haar reukvermogen was extra scherp vanwege de zwangerschap.

'Dat is mijn deo.' Jane leek helemaal zichzelf niet. Haar ogen waren een beetje vreemd. Echt opvallend. Misschien moest ze toch maar een oogcrème gaan gebruiken.

'Is alles wel in orde met jou, Jane?'

Jane snoof. 'Met mij is alles prima, ja. Zit jij nou maar liever over jezelf in.'

De baby! Lag ze hier een beetje egocentrisch zielig te doen

over haar eigen zere hoofd, terwijl ze zich om dat arme Rozijn-tje had moeten bekommeren. Wat was ze nou voor een moeder?

‘Ik hoop maar dat de baby verder geen schade oploopt van mijn val.’

‘Ach, baby’s kunnen wel wat hebben, daar zou ik me maar niet druk over maken.’

Dat was nog een andere vrouwenstem. Voor het eerst keek Alice op en ze realiseerde zich dat er een hele groep rood aangelopen, zweterige vrouwen van middelbare leeftijd om haar heen stond. Sommigen van hen leunden voorover en staarden haar aan met zo’n gretige ramptoeristenblik, terwijl anderen met hun handen in de zij met elkaar stonden te kleppen alsof ze op een feestje waren. Ze waren kennelijk in een of andere lange, helverlichte ruimte. Ze hoorde ergens in de verte een soort ingeblikte muziek, het geluid van rammelend metaal en een plotselinge uitbarsting van mannengelach.

‘Toch moet je echt geen *high-impact* sport doen als je zwanger bent,’ zei een andere vrouw.

‘Maar ik doe überhaupt niet aan sport,’ zei Alice. ‘Ik zou juist weer eens wat moeten gaan doen.’

‘Meer sporten dan wat jij doet, dat kan helemaal niet,’ zei Jane.

‘Waar heb je het toch over?’ Ze keek om zich heen naar al die vreemde gezichten. Het was allemaal zo... suf. ‘Ik weet niet eens waar ik ben.’

‘Ze heeft waarschijnlijk een hersenschudding,’ zei iemand opgewonden. ‘Mensen met een hersenschudding zijn vaak warrig en gedesoriënteerd.’

‘O, moet je haar horen, mevrouw de dokter.’

‘Ik heb een EHBO-cursus gevolgd, bij de kinderen op school. Het was letterlijk wat ze zeiden, dat weet ik nog: “warrig en gedesoriënteerd”. Je moet uitkijken voor druk op de hersenen. Dat is heel gevaarlijk.’

Juffrouw Step Crazy keek bang en aaide over Alice’ arm. ‘O

jee, lieverd, JE HEBT MISSCHIEN EEN KLEIN BEETJE EEN HERSENSCHUDDING.'

'Ja, maar daar word je niet doof van,' zei Jane geïrriteerd. Toen boog ze haar hoofd naar Alice toe en zei zachtjes: 'Het komt wel goed. Je bent nu op de sportschool, voor de steples die je op vrijdag altijd volgt. Je loopt al eeuwen aan mijn hoofd te zeuren of ik een keer meekom, weet je nog wel? Hoewel ik de lol er niet van inzie, moet ik zeggen. Hoe dan ook, je bent spectaculair onderuitgegaan, en daarbij heb je je hoofd bezeerd, meer niet. Het komt allemaal wel weer in orde. Maar waarom heb je me niet verteld dat je zwanger bent?'

'Wat is een steples?' vroeg Alice.

'O, dit is echt niet best,' zei Jane geagiteerd.

'De ambulance is er!' riep iemand.

Step Crazy deed halfgaar van opluchting. Ze sprong op en maakte een gebaar als een energieke huisvrouw met een bezem om de rest van de vrouwen weg te werken. 'Oké, meiden, laten we even wat ruimte maken, ja?'

Jane bleef op de grond geknield zitten, naast Alice, en klopte afwezig op haar schouder. Toen hield het kloppen ineens op. 'Jemig, jij hebt ook altijd mazzel.'

Alice draaide haar hoofd en zag twee knappe kerels in blauwe overalls op hen afkomen, met hun eerstehulpspullen in de hand. Gegeneerd deed ze haar best om op te krabbelen.

'Blijven liggen, mop,' riep de langste van de twee.

'Hij lijkt precies op George Clooney,' fluisterde Jane in haar oor. En dat klopte. Alice werd er meteen een stuk vrolijker van. Het leek wel alsof ze in een aflevering van *ER* terecht was gekomen.

'Hallo.' George Clooney ging op zijn hurken naast haar zitten, zijn grote handen rustend op zijn knieën. 'Hoe heet je?'

'Jane,' zei Jane. 'O. Zij heet Alice.'

'Alice, wat is je volledige naam?' George nam voorzichtig haar hand in de zijne en drukte twee vingers tegen haar pols.

'Alice Mary Love.'

‘Dus je hebt een smak gemaakt, Alice?’

‘Kennelijk. Ik kan me er niks van herinneren.’ Alice voelde zich huilerig en heel bijzonder, zoals altijd als ze aandacht kreeg van een zorgverlener. Al was het de apotheker maar. Dat verweet ze haar moeder, want die maakte ook altijd zo’n toestand als ze een keertje ziek was, als kind. Elisabeth en zij waren gruwelijke hypochonders geworden.

‘Weet je waar je nu bent?’ vroeg George.

‘Niet echt,’ zei Alice. ‘Maar het schijnt dat ik in een sport-school ben.’

‘Ze is gevallen tijdens de steples.’ Jane deed het behabandje onder haar topje goed. ‘Ik zag het gebeuren. Ze deed een heel indrukwekkende achterwaartse sprong, en toen smakte ze met haar hoofd tegen de vloer. Ze is een minuut of tien buiten westen geweest.’

Step Crazy kwam weer terug, met haar zwierende staartje, en Alice staaarde omhoog langs die lange, gladde benen en die harde, platte buik. Het leek wel nep. ‘Ik denk dat ze heel even haar concentratie is kwijtgeraakt,’ zei Step Crazy op een vertrouwelijk toontje tegen George Clooney, als deskundigen onder elkaar. ‘Dit soort lessen raad ik af voor zwangere vrouwen. En ik heb toch écht nog gevraagd of er niemand zwanger was.’

‘Hoeveel weken ben je, Alice?’ vroeg George.

Alice wilde antwoorden, maar tot haar verbazing merkte ze dat ze een zwart gat in haar hoofd had.

‘Dertien,’ zei ze na een paar seconden. ‘Ik bedoel veertien. Veertien weken.’ De eerste echo was nu ruim twee weken geleden gemaakt. Rozijntje had nog een heel rare bokkensprong gemaakt, alsof hij aan het discodansen was, of alsof iemand hem een flinke por in de rug had gegeven, en na afloop deden Nick en Alice die beweging steeds na voor allerlei mensen. Iedereen was reuzebeleefd en ze zeiden allemaal braaf dat dat toch wel heel bijzonder was.

Ze legde haar hand weer op haar buik en nu voelde ze voor het eerst wat ze aanhad. Gympen met witte sokken. Een korte

zwarte broek en een geel mouwloos hemdje met een glimmende gouden sticker erop geplakt. Het leek wel een plaatje van een dinosaurus met een ballon in zijn bek waarop stond: ROCK ON. Rock on?

‘Waar komen deze kleren vandaan?’ vroeg ze op beschuldigende toon aan Jane. ‘Dit is niet van mij.’

Jane trok betekenisvol haar wenkbrauwen op naar George.

‘Er plakt een dinosaurus op mijn shirt,’ zei Alice verbijsterd.

‘Welke dag is het vandaag, Alice?’ vroeg George.

‘Vrijdag,’ antwoordde Alice. Dat zou ze zelf niet geweten hebben, maar ze zei het omdat Jane net had verteld dat het vrijdag was en dat ze dan altijd steples had. Wat dat ook mocht zijn.

‘Weet je nog wat je als ontbijt hebt gegeten?’ George bekeek voorzichtig de zijkant van haar hoofd terwijl hij met haar praatte. De andere ambulancebroeder bond ondertussen een bloeddrukmeter om haar bovenarm en begon die op te pompen.

‘Geroosterd brood met pindakaas?’

Dat at ze namelijk meestal als ontbijt, dus dat leek een goede gok.

‘Hij wéét natuurlijk niet wat jij als ontbijt hebt gegeten,’ zei Jane. ‘Hij wil alleen weten of jij je nog wel kunt herinneren wat je hebt gegeten.’

De bloeddrukmeter kneep Alice’ arm flink af.

George ging weer op zijn hurken zitten en vroeg: ‘Doe mij een lol en vertel eens even de naam van onze illustere minister-president.’

‘John Howard,’ antwoordde Alice gehoorzaam. Ze hoopte dat hij niet nog meer politieke vragen zou stellen, want daar was ze niet zo goed in. Het interesseerde haar gewoon niet zo.

Jane maakte een wonderlijk explosief geluid, dat het midden hield tussen spot en vreugde.

‘O. Aha. Maar hij is toch nog wel steeds premier?’ Alice schaamde zich dood. Mensen zouden haar hier nog jaren mee pesten. O, Alice, je weet niet eens wie onze minister-president

is! Had ze soms een verkiezing gemist? ‘Nee, ik weet het zeker.’

‘Welk jaar is dit?’ George vond het zo te zien niet erg.

‘Het is 1998,’ antwoordde Alice meteen. Dat wist ze tenminste honderd procent zeker. De baby zou namelijk in 1999 worden geboren.

Jane sloeg haar hand voor haar mond. George wilde nog iets vragen, maar Jane was hem voor. Ze legde haar hand op Alice’ schouder en keek haar diep in de ogen. De opwinding straalde uit haar ogen. Piepkleine balletjes mascara balanceerden aan het uiteinde van haar wimpers. De combinatie van haar lavendeldeo en de knoflookwalm uit haar mond werd Alice nu toch echt te veel.

‘Hoe oud ben je, Alice?’

‘Ik ben negenentwintig, Jane.’ Janes dramatische toontje irriteerde Alice mateloos. Wat wilde ze nou? ‘Precies zo oud als jij.’

Jane ging rechtop zitten en keek George Clooney triomfantelijk aan.

‘Ik heb net een uitnodiging gekregen voor haar veertigste verjaardag.’

En dat was de dag waarop Alice Mary Love naar de sport-school ging en zomaar tien jaar van haar leven kwijtraakte.

2

Jane zei natuurlijk dat ze om twee uur op de rechtbank moest zijn, maar dat ze anders wel was meegegaan naar het ziekenhuis.

‘Wat moet jij op de rechtbank?’ vroeg Alice, die allang blij was dat Jane niet mee zou gaan. Ze zat vandaag alweer ruim aan haar Jane-taks. Een uitnodiging voor haar veertigste verjaardag. Wat bedóélde ze daar in vredesnaam mee?

Jane glimlachte eigenaardig en gaf geen antwoord op die vraag. ‘Ik bel wel even of er iemand naar het ziekenhuis komt.’

‘Niet iemand.’ Alice zag dat de broeders een brancard voor haar klaarzetten. Het leek haar maar een wankel ding. ‘Nick.’

‘Ja, natúúrlijk. Ik zal Níck bellen.’ Jane sprak de woorden met klem uit, alsof ze meespeelde in een kindertoneelstukje.

‘Ik kan trouwens best lopen, hoor,’ zei Alice tegen George Clooney. Ze vond het nooit prettig om door anderen opgetild te worden, zelfs niet door Nick, en die was toch heel sterk. Ze maakte zich zorgen over haar gewicht. Wat nu als die ambulancbroeders straks zuchtten en steunden als een stel verhuizers als ze haar op de brancard moesten tillen? ‘Ik voel me prima. Het is mijn hoofd maar.’

‘Jij hebt een behoorlijk ernstige hersenschudding,’ zei George. ‘En met hersenletsel nemen we geen enkel risico.’

‘Kom op, zeg, rondlopen met een mooie vrouw op een brancard, dat is het mooiste onderdeel van ons werk,’ zei de andere broeder. ‘Daar wil je ons toch zeker niet van beroven?’

‘Ja, je moet ze nergens van beroven, Alice,’ zei Jane. ‘Je hersenen zijn beschadigd. Je denkt dat je negenentwintig bent.’

Wat bedoelde ze daar nou toch mee?

Alice ging weer liggen en liet zich door de twee mannen behendig op de brancard tillen. Terwijl haar hoofd opzij viel, werd ze duizelig van de pijn.

‘O, en hier is haar tas.’ Jane pakte een rugzakje op dat aan de zijkant van de ruimte lag, en duwde dat naast Alice op de brancard.

‘Die is niet van mij,’ zei Alice.

‘Jawel.’

Alice staarde naar de rode canvas zak. Er stond een rijtje van drie glimmende dinostickers op, net zoals die op haar hemdje. Ze dacht dat ze moest overgeven.

De twee broeders tilden de brancard op. Het leek moeiteloos te gaan. Ach, het was ook hun vak om mensen in alle soorten en maten te kunnen tillen.

‘Werk!’ zei Alice, plotseling in paniek. ‘Wil jij mijn werk voor me bellen? Waarom zijn we trouwens niet op kantoor, op vrijdag?’

‘Ik heb geen idee. Waarom eigenlijk niet?’ herhaalde Jane weer met die toneelstem. ‘Maak jij je nou maar nergens zorgen over, hoor. Ik bel “Nick” en daarna bel ik met “kantoor”. Ik neem aan dat je het dan hebt over ABR Baksteen?’

‘Ja, Jane, dat is precies wat ik bedoel,’ zei Alice met klem. Ze werkten nu drie jaar samen bij ABR. Zou Jane soms geestelijk niet in orde zijn?

‘Zeg maar tegen Sue dat ik vandaag waarschijnlijk niet meer kom.’

‘Sue,’ herhaalde Jane langzaam. ‘Ik neem aan dat je Sue Mason bedoelt?’

Sue Mason was hun baas. Die stond op stiptheid en doktersverklaringen en nette werkkleding. Alice kon niet wachten tot ze met zwangerschapsverlof mocht, zodat ze daar tenminste een poosje weg kon.

Alice zag dat Jane hen nakeek toen de broeders met haar weglieden. Ze klemde haar bovenlip tussen haar wijsvinger

en haar duim, waardoor ze een vissenkop kreeg.

‘Snel weer beter worden!’ gilde Step Crazy vanaf een podium voor in de ruimte; haar stem werd versterkt door een microfoon die aan haar hoofd zat vastgeplakt. Toen de brancard bij de deur was, barstte er ineens stampende muziek los. Alice keek achterom en zag dat Step Crazy heel snel op een laag plastic bankje stapte om er even snel weer af te stappen. De vrouwen die om Alice heen hadden gestaan deden haar precies na op hun eigen bankjes. ‘DAMES, we gaan ervoor! En een basic, en geef me een hamstringcurl, en daar gaan we: RO-DE-O!’ De vrouwen gingen gespreid over het bankje staan en draaiden hun denkbeeldige lasso’s rond boven hun hoofd.

Mijn hemel. Ze kon niet wachten tot ze Nick over deze krankzinnige dag kon vertellen. Dat rodeogedoe, dat moest ze echt nadoen. Hij zou niet meer bijkomen. Ja, deze hele dag was een giller.

(Al was het natuurlijk ook wel een beetje eng, want wat deed ze in een sportschool met Jane Turner, die zich zo idioot gedroeg?)

Ze passeerden een glazen deur en kwamen in een enorm lange ruimte, zo groot als een supermarkt. Het kwam Alice allemaal totaal niet bekend voor.

Er stonden rijen gecompliceerd uitziende machines waar mannen en vrouwen op stonden te trekken of te duwen aan dingen die duidelijk veel te zwaar voor hen waren. Er hing zo’n ijverige, gedempte sfeer, net als in een bibliotheek. Niemand stopte met waar ze mee bezig waren toen de brancard langskwam. Alleen hun ogen volgden haar met een uitgestreken, onpersoonlijk soort belangstelling, alsof ze een nieuwsitem was op het journaal.

‘Alice!’

Er stapte een man van een loopband; hij duwde zijn koptelefoon van zijn oren tegen zijn schouders. ‘Wat heb jij nou?’

Zijn gezicht – knalrood en vol zweetdruppels – zei haar niets. Alice staarde hem aan, en ze zocht naarstig naar iets beleefds

om tegen hem te zeggen. Het had iets onwerkelijks om met een vreemdeling te moeten converseren als je op je rug op een brancard vastgebonden lag. Dit leek wel zo'n droom waarin je in je pyjama op een cocktailparty verscheen.

'Ze heeft een klap op d'r kop gehad,' antwoordde George Clooney namens haar.

'O nee!' De man veegde met een handdoek over zijn voorhoofd. 'Daar zit je niet op te wachten, zo vlak voor de grote dag.'

Alice probeerde een spijtig gezicht te trekken met het oog op de grote dag. Misschien was hij wel een collega van Nick en had hij het over een of ander bedrijfsfeest waar zij van af moest weten?

'Tja, dat komt er nou van als je altijd maar in de sportschool hangt, hè, Alice.'

'Ho,' zei Alice. Ze wist niet wat ze eigenlijk had willen zeggen, maar dat was wat eruit kwam: Ho.

De ambulancebroeders liepen door, en de man krom weer op zijn loopband en begon te rennen terwijl hij haar nariëp: 'Hou je haaks, Alice! Ik vraag Maggie wel even of ze je belt!' Hij stak zijn duim en pink uit en hield die bij zijn hoofd in een telefoongebaar.

Alice deed haar ogen dicht. Haar maag deed raar.

'Gaat-ie, Alice?' vroeg George Clooney.

Alice deed haar ogen weer open. 'Ik ben een beetje misselijk,' zei ze.

'Oké. Dat viel te verwachten.'

Ze bleven staan voor een lift.

'Ik heb echt geen idee waar ik ben,' zei ze nog maar eens tegen George. Ze had het gevoel dat ze dat nog maar eens goed duidelijk moest maken.

'Maak je daar voorlopig nog maar even niet druk om,' antwoordde George.

De liftdeuren gleden open en er stapte een vrouw uit met een sluijk bobkapsel. 'Alice! Wat is er met je? Wat is er gebeurd?' Ze

sprak met zo'n hetaardappelaccent. 'Ook toevallig, ik stond net aan je te denken. Ik wilde je nog bellen over het – enfin, het incidentje – op school. Chloe heeft het me verteld, jij arm schaap. Jeetje, dan kan dit er ook nog wel bij, zeg. En dan morgenavond, en de grote dag!'

Ze praatte maar door, terwijl de broeders de brancard de lift in manoeuvreerden en op de knop voor de begane grond drukten. De deur gleed weer dicht terwijl de vrouw een zogenaamde telefoon bij haar oor hield, precies zoals die loopbandvent, terwijl een andere stem uitriep: 'Is dat Alice Love niet, die ik net op die brancard zag liggen?'

'Jij kent ook veel mensen, zeg,' zei George.

'Nee, hoor,' zei Alice. 'Echt niet.'

Ze dacht aan hoe Jane had gezegd: 'Ik heb net een uitnodiging gekregen voor haar veertigste verjaardag.'

Toen draaide ze haar hoofd om en gaf over op de mooie, glimmende schoenen van George Clooney.

Elisabeths huiswerk voor dokter Hodges

Het was tegen het einde van de lunchpauze toen ik het telefoontje kreeg. Ik had nog maar vijf minuten en ik moest eigenlijk even naar het toilet om te controleren of er geen etensresten tussen mijn tanden zaten. Ze zei: 'Hallo, Elisabeth, hoi, je spreekt met Jane, ik heb een probleem,' alsof er op de hele wereld maar één Jane is (je zou denken dat iemand met zo'n voornaam hoort te weten dat ze haar achternaam er voor het gemak meteen bij hoort te noemen) en ik dacht: Jane, Jane, een Jane met een probleem, en toen drong het tot me door dat het Jane Turner was. De Jane van Alice.

Ze zei dat Alice was gevallen in de sportschool, tijdens de steples.

Dus daar zat ik met honderddrieënveertig man achter hun tafeltjes, met hun ijswater en hun kauwgommetjes, en hun verwachtingsvolle blikken en hun pennen in de aanslag omdat ze allemaal negenentwintighonderdvijftig dollar hadden be-

taald om mij te horen spreken, of vijftienghonderd als ze bij de vroegboekers hoorden. Zoveel geld wilden mensen me betalen om van mij te horen hoe ze een succesvolle directmail-campagne moesten opzetten. Ja, zeg maar niks! Die akelige commerciële wereld daarbuiten is u volkomen vreemd, of niet soms, dokter Hodges? Ik zag best dat u alleen uit beleefdheid zat te knikken toen ik u probeerde uit te leggen wat mijn werk inhield. Het is vast nooit bij u opgekomen dat die brieven en folders die bij u in de brievenbus vallen door echte mensen zijn geschreven. Mensen zoals ik. Ik durf te wedden dat u zo'n nee-neesticker op uw brievenbus hebt. Maakt u zich maar geen zorgen, ik reken het u verder niet aan.

Hoe dan ook, het kwam niet bepaald gelegen, dit verzoek om me naar mijn zus te haasten omdat die een ongeluk had gehad in de sportschool (er zijn namelijk ook mensen die moeten werken voor de kost; mensen die geen tijd hebben om midden op de dag naar de sportschool te gaan). Vooral omdat ik niet meer met haar praat sinds het incident met de bananenmuffins. Ik weet dat we al uitgebreid hebben besproken dat ik haar gedrag 'rationeler' moet bekijken, maar toch praat ik nog steeds niet met haar. (Niet dat zij dat weet, maar gun mij dit kinderlijke pleziertje.)

Ik zei tegen Jane (enigszins geïrriteerd en uit de hoogte, moet ik toegeven): 'Is het ernstig?' Om de een of andere reden kwam het niet bij me op dat het weleens echt erg zou kunnen zijn.

Jane zei: 'Ze denkt dat het 1998 is en dat ze negenentwintig is en dat we nog altijd samen bij ABR Baksteen werken, dus het is in elk geval behoorlijk vreemd.'

Toen zei ze: 'O, en ik neem aan dat jij wel wist dat ze zwanger was?'

Ik schaam me nu diep voor hoe ik daarop reageerde. Het enige wat ik daarover kan zeggen, dokter Hodges, is dat het even onwillekeurig en onstuitbaar was als een flinke hooikoortsige niesbui.

Het was een gevoel van oncontroleerbare woede, die met een

enorme WOESJ van mijn maag naar mijn hoofd stormde, en ik zei: ‘Jane, het spijt me, maar ik moet nu ophangen,’ en ik hing op.

George Clooney was allerliefst over zijn schoenen. Alice schaamde zich rot en probeerde nog van de brancard te stappen om ze voor hem schoon te maken – als ze nou maar ergens een zakdoekje vandaan kon halen, misschien wel uit die rare canvas zak – maar beide broeders deden heel streng en stonden erop dat ze stil bleef liggen.

Haar maag voelde wel wat beter nu ze achter in de ambulance in de riemen lag. Al dat witte plastic om haar heen had iets geruststellends; alles voelde verstandig en steriel.

Het leek een behoorlijk tam ritje naar het ziekenhuis te worden, eigenlijk net zoiets als een taxirit. Voor zover Alice wist reden ze niet met gillende sirenes door de straten om te zorgen dat de andere auto’s aan de kant gingen.

‘Dus je denkt niet dat ik doodga?’ vroeg ze aan George. De andere broeder zat achter het stuur, en George Clooney zat achterin met Alice. Hij had borstelige wenkbrauwen, zag ze nu. Nick had ook van die enorme wenkbrauwen. Alice had ze weleens laat op de avond proberen te plukken, en toen had hij zo hard geschreeuwd dat ze bang was dat mevrouw Bergen, de buurvrouw, haar burenplicht zou doen en de politie zou bellen.

‘Jij staat zo weer in de sportschool,’ antwoordde George.

‘Ik ga helemaal nooit naar een sportschool,’ zei Alice. ‘Ik geloof niet in sportscholen.’

‘Daar ben ik het helemaal mee eens.’ George glimlachte en klopte even op haar arm.

Ze zag stukjes billboard en kantoor en lucht langsflitsen door het raampje van de ambulance, achter het hoofd van George.

Oké, dit was dus echt heel vreemd allemaal. Het kwam door die ‘klap voor haar kop’ dat alles ineens zo raar leek. Dit was niet meer gewoon een wat langere, wat intensere versie van dat

grappige, dromerige gevoel dat je hebt als je wakker wordt tijdens een vakantie, en geen idee hebt waar je bent. Maar er was geen reden voor paniek. Dit was juist interessant! Ze moest zich alleen wat beter concentreren.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ze vastbesloten aan George.

‘Bijna lunchtijd,’ zei hij met een blik op zijn horloge.

Goed. Lunchtijd. Lunchtijd op vrijdag.

‘Waarom wilde je net eigenlijk weten wat ik bij het ontbijt heb gegeten?’ vroeg ze.

‘Dat is een van de standaardvragen die we altijd aan mensen met hoofdwonden stellen. We doen dat om je psychische gesteldheid in te schatten.’

Dus als ze nou maar weer wist wat ze die ochtend had gegeten, dan kwam het vanzelf allemaal weer goed.

Ontbijt. Vanochtend. Nou, kom op. Dat moest ze toch zeker nog wel weten?

Het idee van een doordeweeks ontbijt had ze duidelijk genoeg voor ogen. Dat bestond namelijk uit twee sneetjes brood die eensgezind uit het rooster sprongen, en de waterkoker die woest stond te borrelen, en het ochtendlicht dat in een schuine streep over de keukenvloer viel en zo die grote bruine spatvlek op het linoleum in het zonnetje zette; die vlek die eruitzag alsof hij in een handomdraai weggepoetst kon worden, wat absoluut niet het geval was. Het bestond uit een blik op de spoorwegklok die Nicks moeder hun had gegeven voor het nieuwe huis, in de vurige hoop dat het vroeger was dan ze vreesde (maar het was altijd later). En het bestond uit het krakerige geluid van de radio – bezorgde, intense stemmen die de stand van de wereld doornamen. Nick luisterde ernaar en zei soms dingen als: ‘Dat meen je niet,’ en Alice liet de stemmen over zich heen komen en probeerde haar slaperige staat vast te houden.

Nick en zij waren geen ochtendmensen. Dat vonden ze leuk aan elkaar, aangezien ze allebei ook weleens een relatie hadden gehad met mensen die ’s ochtends juist onverteerbaar opge-

wekt waren. Ze spraken alleen in afgemeten zinnnetjes, en soms maakten ze er een spelletje van, waarbij ze hun chagrijn extra dik aanzetten, maar soms ook niet, en dat was ook goed, want ze wisten dat hun ware ik die avond na het werk wel weer aan bod zou komen.

Ze probeerde zich een specifieke ontbijtherinnering voor de geest te halen.

Het was die kille ochtend, en de keuken was half afgeschilderd. Buiten regende het keihard, en er hingen sterke verdampen die kriebelden in haar neus terwijl ze zwijgend hun geroosterd brood met pindakaas aten, zittend op de grond, omdat al hun meubels met plastic waren afgedekt. Alice was nog in haar nachtpon, maar ze had er een vestje overheen gedaan en ze had Nicks oude voetbalsokken tot over haar knieën getrokken. Nick was geschoren en aangekleed, op zijn das na. De avond ervoor had hij haar verteld over een heel belangrijke en onge presentatie die hij moest houden voor Glimschedel, Zak de Wasser en de Grote Ziener, allemaal tegelijk. Alice, die het zelf doodeng vond om in het openbaar te spreken, voelde haar eigen maag vol medeleven samentrekken. Die ochtend had Nick een slok thee genomen, zijn beker neergezet, zijn mond opengedaan om een hap van zijn brood te nemen, waarna de boterham op zijn blauwgestrepte lievelingsoverhemd viel. Hij bleef zo tegen de voorkant plakken. Hun ogen vonden elkaar in gedeelde schrik. Nick pelde langzaam de boterham van zijn hemd en onthulde zo een enorme vettige rechthoek van pindakaas. Op de toon van een man die zojuist een fatale schotwond was toegebracht, zei hij: 'Dat was dus mijn enige schone overhemd,' en vervolgens pakte hij de boterham en drukte die tegen zijn voorhoofd.

'Welnee,' zei Alice. 'Ik heb een was weggebracht toen jij gisteravond aan het squashen was.' Ze hadden zelf nog geen wasmachine, en dus brachten ze al hun wasgoed naar de wasserette verderop in de straat. Nick haalde de platgedrukte boterham van zijn gezicht en zei: 'Nietes,' en zij zei: 'Welles,' en toen kroop

hij tussen blikken verf naar haar toe, legde zijn handen op haar gezicht en gaf haar een lange, tedere pindakaaskus.

Maar dat was niet vanochtend. Dat was maanden geleden, of weken, of zoiets. De keuken was inmiddels klaar. Bovendien was ze toen niet zwanger, want ze dronk nog koffie.

Er was ook een rijtje ontbijtjes waarbij ze op de gezonde toer waren, en ze yoghurt met fruit aten. Wanneer was dat ook weer? De gezondheidstic had niet lang geduurd, ook al waren ze echt behoorlijk fanatiek in het begin.

Er waren ook ontbijten waarbij Nick weg was voor zijn werk. Dan at ze haar geroosterd brood in bed, zich wentelend in de romantische pijn van het missen, alsof hij zeeman was, of soldaat. Het was net zoiets als genieten van een hongerig gevoel in de wetenschap dat je een gigantisch feestmaal wacht.

En dan had je nog dat ene ontbijt toen ze ruzie hadden – lelijk vertrokken gezichten, vuurspuwende ogen, slaande deuren – over het feit dat ze geen melk in huis hadden. Dat was dan weer niet zo leuk. (Maar dat specifieke ontbijt was zeker niet die ochtend, want ze wist nog hoe ze elkaar die avond hadden vergeven terwijl ze zaten te kijken naar Nicks jongste zus die een rolletje had in een tergend lang postmodern toneelstuk waar ze geen van beiden iets van begrepen. ‘Trouwens, ik vergeef je,’ fluisterde Nick in haar oor, waarop zij in zijn oor fluisterde: ‘Sorry hoor, maar ik vergeef jou,’ zodat de vrouw voor hen zich omdraaide en hun als een ouwe schoolfrik toesiste dat ze stil moesten zijn. Toen hadden ze zo vreselijk de slappe lach gekregen dat ze uiteindelijk over al die knieën hadden moeten klimmen om het theater te kunnen verlaten. Waarna ze ongelofelijk op hun donder hadden gekregen van Nicks zusje.)

Er was ook een ontbijt waarbij ze mokkend babynamen had voorgelezen uit een namenboekje, waarop hij even mokkend ja of nee had geantwoord. Dat was leuk, omdat ze die ochtend allebei hun chagrijn hadden geveinsd. ‘Het is toch niet te geloven dat ze ons iemand een náám laten geven?’ had Nick gezegd. ‘Het voelt als een taak die je alleen aan de koning kunt over-

laten.’ ‘Of de koningin,’ zei Alice. ‘O, maar zoiets laten ze natuurlijk nooit over aan een vróúw,’ zei Nick daarop. ‘Wat denk je wel?’

Was dát die ochtend gebeurd? Nee. Dat was... een ander keertje. Niet vanochtend.

Ze had werkelijk geen idee wat ze die ochtend als ontbijt had gehad.

Ze biechtte het op aan George Clooney: ‘Ik zei dat ik geroosterd brood met pindakaas heb gegeten, omdat ik dat meestal eet. Maar eigenlijk herinner ik me helemaal niets meer van het ontbijt.’

‘Dat geeft niet, Alice,’ antwoordde hij. ‘Ik denk niet dat ik zelf nog weet wat ik vanochtend heb gegeten.’

‘O.’ Nou, zo belangrijk was het dus kennelijk niet om haar psychische gesteldheid te bepalen. Wist die George eigenlijk wel waar hij mee bezig was?

‘Misschien heb jij ook wel een hersenschudding,’ zei Alice. George lachte plichtmatig. Hij leek zijn belangstelling voor haar te verliezen. Misschien hoopte hij wel dat zijn volgende patiënt een interessanter geval zou zijn. Hij vond het waarschijnlijk leuk om van die defibrillatordingen te gebruiken. Dat zou Alice tenminste ook vinden als zij op de ambulance reed.

Een keer op een zondag, toen Nick een kater had en zij hem probeerde over te halen om met haar naar het strand te gaan, lag hij plat op de bank met zijn ogen dicht en negeerde alles wat ze zei. ‘O jee, zijn hart houdt ermee op!’ had ze toen geroepen, en toen had ze twee spatels tegen elkaar gewreven voor ze die tegen zijn borst drukte en ‘Clear!’ riep. Nick was zo vriendelijk geweest om braaf te stuiptrekken op het juiste moment. Verder bewoog hij nog steeds niet, tot ze riep: ‘Hij ademt niet meer! Dat wordt intuberen geblazen, nú!’ en toen probeerde ze hem een rietje in zijn keel te duwen.

De ambulance bleef voor een stoplicht staan en Alice ging wat verliggen. Alles aan haar lichaam voelde verkeerd. Diep in haar botten was een overweldigende vermoeidheid, maar tege-

lijkertijd voelde ze een springerige, dartele energie waardoor ze het liefst op zou staan en iets actiefs zou doen. Dat kwam vast door de zwangerschap. Iedereen zei dat je je eigen lichaam niet meer terugkende.

Ze drukte haar kin tegen haar borst om nog eens naar die vreemde, klamme kleren te kijken die ze droeg. Zoiets zou zij echt nooit uitkiezen. Ze droeg nooit geel, laat staan een hemdje. Dat paniekerige gevoel kwam weer boven en ze wendde haar blik af en keek naar het plafond van de ambulance.

Het probleem was dat ze zich ook al niet kon herinneren wat ze de vorige avond had gegeten.

Niets. Het lag niet eens op het puntje van haar tong.

Dat ding met tonijn en bonen dat ze altijd maakte? Nicks geliefde lamscurry? Ze had geen idee.

Weken leken altijd een grote brij, dus dat was natuurlijk ook het probleem. Hoe zat het dan met het vorige weekend, wat had ze toen ook weer gedaan?

Een warrige kluwen herinneringen aan verschillende weekenden werd leeggegoten in haar hoofd alsof ze een wasmand ondersteboven had gekeerd. In het park op het gras met een krant. Picknicks. In een tuincentrum kibbelen over planten. In het huis werken. Naar de film. Etentjes. Koffiedrinken met Elisabeth. Zondagochtendseks, gevolgd door slapen, gevolgd door croissantjes van de Vietnamese bakker. Verjaardagsfeestjes bij vrienden. Een paar bruiloften. Reisjes. Dingen met Nicks familie.

Op de een of andere manier wist ze dat geen van die dingen het afgelopen weekend hadden plaatsgevonden. Wanneer dan wel, dat wist ze niet precies. Kort of lang geleden. Ze waren gewoon ooit gebeurd.

Het probleem was dat ze zich niet in een 'vandaag' of een 'gisteren' of zelfs een 'verleden week' wist te plaatsen. Ze dreef hulpeloos boven de kalender als een ontsnapte ballon.

Er kwam een beeld bij haar op van een grijze wolkenlucht vol met bosjes roze ballonnen die als boeketten bijeengebou-

den waren met witte lintjes. De ballonboeketten werden woest heen en weer geslagen door een boze wind, en ze voelde een vreselijke droefheid.

Dat gevoel verdween als een golf van misselijkheid.

Mijn hemel. Wat was dat allemaal?

Ze verlangde zo naar Nick. Hij zou wel zorgen dat alles weer goed kwam. Hij zou haar precies vertellen wat ze gisteravond hadden gegeten en wat ze afgelopen weekend hadden gedaan.

Hopelijk zou hij haar in het ziekenhuis opwachten. Misschien had hij zelfs al een bos bloemen voor haar gekocht. Hem kennende wel. Ze hoopte maar van niet, want dat was veel te overdreven.

Eigenlijk hoopte ze natuurlijk van wel, want ze had tenslotte in een ambulance gelegen. Dus dan had ze wel bloemen verdiend.

Er kwam een ander beeld bij haar op. Deze keer zag ze een gigantische bos lange rode rozen met gipskruid in de kristallen vaas die ze van een neef van Nick hadden gekregen voor hun huwelijk. Hoe kwam ze daar nu weer bij? Nick gaf haar nooit rozen. Hij wist dat ze rozen alleen mooi vond aan een struik, in de tuin. Rozen van de bloemist roken nergens naar, en om de een of andere reden deden ze Alice altijd aan seriemoordenaars denken.

De ambulance kwam tot stilstand en George sprong op, met een gebogen rug om zijn hoofd niet te stoten.

‘We zijn er, Alice. Hoe voel je je? Je ziet eruit alsof je eens even diep over de dingen hebt nagedacht.’

Hij duwde de hendel los om de achterdeur van de ambulance open te doen, waardoor het zonlicht naar binnen stroomde en zij met haar ogen moest knipperen.

‘Ik weet helemaal niet hoe je heet,’ zei Alice.

‘Kevin,’ antwoordde George verontschuldigend, alsof hij ook wel wist dat het een teleurstelling voor haar was.

Elisabeths huiswerk voor dokter Hodges

De waarheid is dat mijn werk me soms wel een beetje een kick geeft, dokter Hodges, ook al vind ik het gênant dat te moeten toegeven. Niet een enorme kick. Maar toch zeker wel een adrenalineshot. Als de lichten worden gedimd en het publiek stil wordt en ik daar helemaal alleen op het podium sta en Layla me haar bloedserieuze 'oké'-seintje geeft alsof we bezig zijn met een raketlancering voor de NASA. De spot straalt als zonschijn op mijn gezicht en het enige wat ik nog hoor is het gerinkel van glaasjes water en misschien hier of daar nog een respectvol kuchje. Ik houd van die schone, frisse, no-nonsense-geur die altijd in zalencentra hangt, en van die wat kille lucht van de airconditioning. Daar frist mijn hoofd van op. En als ik dan ga spreken haalt de microfoon de scherpe randjes van mijn stem, wat me een zeker overwicht geeft.

Maar ja, het komt ook voor dat ik het podium op loop en ik het gevoel heb alsof er een of ander gewicht tegen mijn nek drukt, waardoor mijn hoofd gaat hangen en mijn rug een bochel vertoont, zodat ik net een verschrompeld oud wijf lijk. Dan wil ik mijn mond dicht tegen de microfoon drukken en zeggen: 'Ach, dames en heren, wat heeft het eigenlijk allemaal voor zin? Jullie lijken me best aardige mensen, dus zeg eens even, wat heeft dit allemaal voor nut?'

Ik weet dat zelf natuurlijk best.

Het heeft zin, omdat al die mensen me helpen mijn hypotheek te betalen. Ze dragen bij aan mijn boodschappen en aan mijn gas-, licht- en waterrekening, en aan onze creditcard. En ze hebben allemaal gul in de buidel getast voor de injectienaalden en de vormeloze ziekenhuisjasjes en die laatste anesthesist met de hondenogen die mijn hand vasthield en zei: 'Ga maar lekker slapen, kind.' Maar ik dwaal af. U wilt dat ik afdwaal. U wilt dat ik schrijf en schrijf en schrijf, wat er ook maar bij me opkomt. Ik vraag me af of u mij soms saai vindt. U kijkt wel altijd vriendelijk geïnteresseerd, maar misschien hebt u ook wel van die dagen dat ik uw spreekkamer binnenkom met

zo'n naar aandacht snakkende uitstraling, helemaal klaar om u te vertellen over alle onzinnige dingetjes uit mijn leven, en u eigenlijk uw ellebogen op uw bureau wilt planten, en uw kin in uw handen, en wilt zeggen: 'Elisabeth, wat heeft dit eigenlijk allemaal voor nut?' Maar dan herinnert u zich weer dat ik bijdraag aan úw creditcard, hypotheek, boodschappen... en zo houden we de wereld draaiende.

U zei laatst dat het gevoel van zinloosheid een symptoom is van depressie, maar weet u, ik heb geen depressie want ik zie de zin wel degelijk. Het gaat allemaal om geld.

Toen ik Jane had opgehangen, ging de telefoon meteen weer (ik nam aan dat zij het was, omdat ze dacht dat er iets mis was gegaan met de verbinding), maar ik heb hem meteen maar helemaal uitgezet. Er kwam een man langsgelopen die zei: 'Volgens mij zijn we allemaal een stuk beter af zonder die verdomde mobieltjes!' en ik zei: 'Mijn idee!' (dat heb ik nog nooit van mijn leven gezegd, en ik snap ook niet waarom die uitdrukking ineens bij me opkwam. Het bekt wel lekker. Ik zal hem er eens in gooien tijdens onze volgende sessie; kijken wat u ervan vindt) en hij zei: 'Trouwens, ik wil je nog feliciteren. Ik ben al naar heel wat van dit soort workshops geweest, maar ik heb zelden iemand zulke zinnige dingen horen zeggen.'

Hij flirtte. Dat gebeurt weleens. Het zal wel iets te maken hebben met die microfoon en de felle lampen. Het is wel gek, want ik denk altijd dat het voor iedere man meteen zichtbaar is dat al mijn seksuele gevoel volkomen uit me is gezogen. Ik voel me net een stuk gedroogd fruit. Ja, dat is het. IK BEN EEN STUK TUTTIFRUTTI, dokter Hodges. En dan niet een lekker sappig stukje, maar zo'n harde, verschrompelde, smakeloze gedroogde abrikoos waar je je kaken op stukbijt.

Ik nam een paar diepe teugen van de airconditioninglucht en klemde de microfoon weer op mijn jasje. Ik was zo panisch omdat ik weer het podium op wilde, dat ik letterlijk stond te trillen. Ik heb het gevoel dat ik vanmiddag tijdelijk mijn ver-

stand kwijt ben geweest, dokter Hodges. Laten we dat tijdens onze volgende sessie bespreken.

Of misschien gebruik ik die vlaag van verstandsverbijstering ook wel als excuus voor mijn onvergeeflijke gedrag. Misschien schaam ik me wel te diep om u te vertellen dat iemand me belde om te zeggen dat mijn enige zusje een ongeluk had gehad, en dat ik toen ophing. Ik dek me in, voor u. Ik wil graag beschadigd overkomen, zodat u het gevoel hebt dat u zinvol werk doet. Ik wil graag dat u denkt dat ik een goed mens ben, dokter Hodges. Een beschadigd maar goed mens.

Ik schreed dat podium op als een popster – en ik begon te praten over ‘het visualiseren van je doelstelling’ en ik ging als de brandweer. Ik had de lachers op mijn hand, en ze deden allemaal zo hun best om antwoord te geven op mijn vragen, en de hele tijd dat we zaten te visualiseren, visualiseerde ik het kleine zusje.

Ik dacht: hoofdwonden kunnen best ernstig zijn.

Ik dacht: Nick is weg, en dit is niet echt Janes verantwoordelijkheid.

En uiteindelijk dacht ik: Alice was zwanger van Madison in 1998.